

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

**VIDJEŠE OČI MOJE
SPASENJE TVOJE.**

mihael

3 / 2020.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANDŽELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XV. (2020.), Broj 3 (433)
ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU,
2. VELJAČE 2020.

Kontakt:
vlač. Željko Rakošec, policijski kapelan
 tel.: 22 712, 85 682;
 e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
 tel.: 88 853, 82 805;
 e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
 Petr Brandl, **Šimun s djetetom Isusom**,
<https://commons.wikimedia.org>

VELJAČA

Ned 2. ČETVRTA NEDJELJA KROZ GODINU

Pon.	3.	. Blaž; Vlaho; Tripun
Uto.	4.	Andrija Corsini; Veronika
Sri.	5.	Agata; Dobrila; Modest
Čet.	6.	Pavao Miki I dr.; Doroteja; Dora
Pet.	7.	Bl. Pio IX. papa; Rikard;
Sub.	8.	Jeronim Emiliani, Jozefina,

MEDITACIJA	
<i>Poslao te u svijet</i>	3
SLUŽBA RIJEČI -	
UVOD U ČITANJA	
<i>Svetlost na prosvjetljenje naroda</i>	4
ČITANJA	
<i>Vidješe oči moje spasenje tvoje.</i>	6
HOMILIJA	
<i>Svijećnica</i>	9
KATEHEZA	
<i>Biblijka</i>	10
<i>Svijećnica</i>	12
PRIČA	
<i>Mali vjeronaučni leksikon</i>	14
<i>Hodočašće u Lourdes</i>	15
NAŠI POKOJNI	
	16

Poslao te u svijet

Svatko od nas jasno ili nejasno doživljava da ima neku specifičnu ulogu u životu na zemlji. Nitko nas ne može zamijeniti, jedinstveni smo u povijesti čovječanstva, naš put je samo naš, nikoga ne možemo imitirati.

Netko - Bog - poslao nas je u svijet. On stoji iza nas. Nitko od ljudi nije nas pozvao, nitko nas nije očekivao. Došli smo iznenada, sa sposobnostima koje možda ljudi ne trebaju, sa nemoćima koje opterećuju našu okolinu, sa zahtjevima koje ljudi ne mogu ispuniti. Svatko ima svoj život, svoje zvanje, svoj put u svijetu i u Crkvi.

Važno je otkriti što voliš raditi i što trebaš učiniti u životu. Koje je tvoje zvanje, koje su tvoje sposobnosti? To ne određuju ljudi, to je u tebi usađeno, prirođeno, od Boga darovano i isplanirano. Ako ti ljudi ne mogu omogućiti da ostvariš svoje zvanje, može Bog. On ja dao zvanje, poslanje, poziv, on će dati i ostvarenje poziva. Važno je da li ćeš očajavati zbog nemoći ili se osloniti na Boga. I da li ćeš shvatiti da si dragocjen, potreban i onda kad ljudi to ne uviđaju. I da se sve može. Zemlja ne pripada ljudima nego Bogu. Treba htjeti i početi drugovati s Bogom u Isusu Kristu.

Tomislav Ivančić

Aert de Gelder, Šimunov hvalospjev, <https://catholicherald.co.uk>

Svjetlost na prosvjetljenje naroda

Današnji je blagdan obilježen svjetлом, koje je ujedno fini otajstven element, kao i nadmoćna zasljepljujuća snaga. Danas se blagoslivljuju svijeće. Njihov se upaljen stijenj može lako ugasiti. Ipak, te svijeće simboliziraju Isusa, naše vječno svjetlo, naše sunce koje nam rasvjetljuje stazu života, nadahnuće da bi evanđelje bilo svjetlo narodima. Treptavi plamen svijeće može prouzročiti šumski požar - vatru koja razara, čisti i priprema za preporođenje.

Biblijka čitanja ne samo da razvijaju taj dvostruki simbolizam krhke i moćne Božje prisutnosti u svjetlu, nego ona također djeluju kao „prikazanje Gospodinovo“ u našim srcima i životima. Malahija, posljednja starozavjetna proročka knjiga, ostavlja nas u nedoumici da li glasnika poslanog „da put preda mnom pripravi“, valja shvatiti kao strahotno Božje očitovanje ili kao Božjeg glasnika ili kao Božje oruđe. Ako je svjetlo Bog, može se činiti nepodnošljivim. Ako je svjetlo glasnik, ljudi ga mogu podnositи. Poslanica Hebrejima jasno vidi Božje očitovanje u „Sinu ... On, koji je odsjaj Slave i otisak Bića njegova ... moćniji od anđela“. (Heb 1,3-4). Ipak, s nama zajedničke krvi i mesa, „u svemu postane braći sličan... u čemu je iskušan trpio, može iskušavanima pomoći.“ Konačno, u evanđelju Isus kao dijete tako odgovara našoj ljudskoj krhkosti, da ga moraju nositi u hram i posvetiti Gospodinu, i upravo u taj čas Isus

je proglašen: „svjetlošću na prosvjetljenje naroda, slavom puka svoga izraelskoga ... znakom ... da se razotkriju namisli mnogih srdaca“.

Prema tome, današnji blagdan pruža posebnu milost: da se junački istrošimo za Boga (simbolika nenadvladive sile u svjetlu sunca ili vatre koja pročišćava) i da u svakome času to činimo s profinjenom ljubavlju i skrivenim svjetlom ustajne vjere (simbolika svijeće koju je lako ugasiti i prigušiti njezin posljednji plamičak).

Život „drag Gospodinu“

Malahija nam jasno najavljuje „on je kao oganj ljevačev i kao lužina bjeliočeva“. Obje stvarnosti posjeduju snažnu moć, „ognj“ oplemeni i pročisti zlato i srebro, a „lužina“ izbijeli odjeću ili tkaninu i proizvede neokaljanu bjelinu. Bog nas želi preobraziti u ono najbolje što možemo biti, tako da sveukupan naš život bude „drag Gospodinu“ u nasljedovanju velikih svetaca „kao u drevne dane“. Bog nam iskazuje najveći kompliment. Govori nam: možeš biti tako čovjek vjere isto kao Abraham i Sara, kao žena koja ljubi poput Rebeke, vjeran i cjelovit kao Josip, drag Gospodinu poput veličanstvenog „oblaka svjedoka“ (Heb 12, 1). U dalnjem Malahijinom tekstu, taj trenutak očišćenja i prikazanja Gospodinu naziva se „dan velik i strašan“ (3, 23). I sam se Malahija pitao: „tko će podnijeti dan njegova dolaska“.

Braća Gospodinova

Poslanica Hebrejima čini taj dan podnošljivim! Početna rečenica ne može biti preciznija. Da bismo pojmili njezinu punu snagu razmatramo sjajno nijansirane riječi. Nazivajući nas Božjom djecom govori nam se da se Isus „ne stidi zvati ih braćom“. Današnje čitanje govori s još više ohrabrenja i sjedinjujući: „Pa budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, i sam on tako postade u tome sudionikom ... Ta ne zauzima se dašto za anđele, nego se zauzima za potomstvo Abrahamovo.“ Podsjetimo se, prema Pavlovoj Poslanici Galaćanima: „Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju“ (3, 29).

Svjeća

Krist je „glasnik da put preda mnom pripravi“, o kojemu govori Božja riječ u knjizi Malahijinoj. Taj glasnik pojavljuje se slabašan kao dijete, te tako svjetlo te svjeće nosi svu nježnost, strah i mogućnosti naše „kriji i mesa“.

Ispunjeno Malahijinih riječi zbiva se, kao što je već istaknuto, kada je Isus prikazan u hramu. Marija i Josip djeluju: „kao što piše u Zakonu Gospodnjem“, danom Mojsiju. Prema Lev 12, 8 njihov prinos za oltar zove se „žrtva okajnica“. Ne zato što su Marija i Josip sagrijeli, nego zato što su čak i dobra djela poput začeća i rođenja djeteta dio ljudske stvarnosti okaljane sebičnošću i gubitkom odgovornosti. Isus si u najnježnije doba dopušta da potpuno uđe na našu ljudsku pozornicu.

Počinjemo uviđati kako dijete Isus nije tek slabašan treperavi plamen svijeće. Isusa se u tom času očituje kao: „svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga“. Šimun tu navodi riječi iz dramatičnih pjesama o Sluzi Gospodnjem proroka Izajie. Taj sluga najprije govori o sebi ovako: „Zaludu sam se mučio, nizašto naprezao snagu.« Bog zatim progovara ove utješne i osnažujuće riječi: „Premalo je da mi budeš sluga, da podigneš plemena Jakovljeva ... nego će te postaviti za svjetlost narodima, da spas moj do kraja zemlje doneseš“. Plamen te svijeće proširit će se svom zemljom, pročišćujući, oplemenjujući i preobražavajući, pa ipak na skriven i na vrlo osoban način. Šimun, blagoslivljujući Josipa i Mariju reče majci: „Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan - a i tebi će samoj mač probosti dušu - da se razotkriju namisli mnogih srdaca!“ Proročica Ana, vremešna udovica od 84 godine, s velikom mudrošću i uvidom također se pojavljuje u tom prizoru: „i svima koji iščekivahu otkupljenje Jeruzalema pripovijedala o djetetu“.

Znak našeg oslobođenja, ta svjeća koja predstavlja Gospodina, nosi se danas u naše kuće i zajednice. Ta mjesta su novi Nazaret gdje će dijete, naš plam vjere, „jačati i napunjati se mudrosti i milost će Božja biti na njemu“. Taj blagdan u isto nas vrijeme tješi i jača, osnažuje našu nadu, budi strah, i zahtjevan je, poput plamena svijeće.

Carroll Stuhlmueller, *Biblijska razmatranja za vrijeme kroz godinu*, KS, Zagreb, 2006.

Pustinja će procvjetati

Kako to misliš da ti pričam o Njemu?
Njega se ne može izreći riječima.

Treba ga živjeti i to je dovoljno.

Ponekad mi dođe da vičem
da se izvičem pred svima.

Na ulici, u tramvaju,
posvuda vidim samo ravnodušna lica
i lica puna prijezira.

Tad se tako razbjesnim
da bih ih sve željela zauvijek uništiti.

Ako su oni slika Božja
onda sam ja poganka.

Ipak znam da on postoji
da je u ljudima koji jednostavno žive
a njihov su osmijeh i pogled
u stanju zapaliti zvijezdu
u srcu djeteta,
siromaha i starca.

Sve te zvijezde,
rasute i posijane svijetom,
jednoga će dana
zagrliti svemir.

U plamenu ljubavi i radosti
zasjat će Božje lice
zahvaljujući njima.

U njih imam povjerenja
nastojim ih slijediti.

U njih ja vjerujem.

Pustinja će jednom procvjetati.

Prvo čitanje:
Mal 3,1-4

Doći će u Hram svoj Gospodin koga vi tražite.

Čitanje Knjige proroka Malahije.

Ovo govori Gospodin Bog:
Evo šaljem glasnika
da put pred mnom pripravi.
I doći će iznenada u Hram svoj
Gospodin koga vi tražite
i Anđeo Saveza koga žudite.
Evo ga, dolazi već -
govori Gospodin nad Vojskama.
Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska
i tko će opstati kad se on pojavi?
Jer on je kao oganj ljevačev
i kao lužina bjeliočeva.
I zasjest će kao onaj što topi srebro
i pročišćava.
Očistit će sinove Levijeve
i pročistit će ih
kao zlato i srebro
da prinose Gospodinu žrtvu u
pravednosti.
Tad će biti draga Gospodinu
žrtva Judina i jeruzalemska
kao u drevne dane
i kao prvih godina.

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam:
Ps 24, 7-10

Tko je taj Kralj slave? To je sam Gospodin.

Podignite, vrata, nadvratnike svoje,
dižite se, dveri vječne,
da uniđe Kralj slave!"

"Tko je taj Kralj slave?"
"Gospodin silan i junačan,
Gospodin silan u boju!"

"Podignite, vrata, nadvratnike svoje,
dižite se, dveri vječne,
da uniđe Kralj slave!"

"Tko je taj Kralj slave?"
"Gospodin nad Vojskama
- on je Kralj slave!"

Drugo čitanje
Heb 2, 14-18

Trebalo je da u svemu postane braći sličan.

Čitanje Poslanice Hebrejima

Budući da djeca imaju zajedničku krv i meso, i sam Isus tako postade u tome sudionikom da smrću obeskrijepi onoga koji imaše moć smrti, to jest đavla, pa oslobodi one koji - od straha pred smrću - kroza sav život bijahu podložni ropstvu.

Ta ne zauzima se dašto za anđele, nego se zauzima za potomstvo Abrahamovo.

Stoga je trebalo da u svemu postane braći sličan, da milosrdan bude i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu kako bi okajavao grijeha naroda.

Doista, u čemu je iskušan trpio, može iskušavanima pomoći.

Riječ Gospodnja

Evangelje

Lk 2, 22-40

*Vidješe oči moje spasenje tvoje.***Čitanje svetoga Evangelja po Luki**

Kad se po Mojsijevu Zakonu navršiše dani njihova čišćenja, poniješe Isusa u Jeruzalem da ga prikažu Gospodinu - kao što piše u Zakonu Gospodnjem: *Svako muško prvorodenče neka se posveti Gospodinu!* - i da prinesu žrtvu kako je rečeno u Zakonu Gospodnjem: dvije grlice ili dva golubića.

Živio tada u Jeruzalemu čovjek po imenu Šimun. Taj čovjek, pravedan i bogobojazan, iščekivaše Utjehu Izraelovu i Duh Sveti bijaše na njemu. Objavio mu Duh Sveti da neće vidjeti smrti dok ne vidi Pomazanika Gospodnjega. Ponukan od Duha, dođe u Hram. I kad roditelji uniješe dijete Isusa da obave što o njemu propisuje Zakon, primi ga on u naručje, blagoslovi Boga i reče:

Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru,

po riječi svojoj, u miru!

Ta vidješe oči moje spasenje tvoje,

koje si pripravio pred licem sviju naroda:

svjetlost na prosvjetljenje naroda,

slavu puka svoga izraelskoga.«

Otac njegov i majka divili se što se to o njemu govori. Šimun ih blagoslovi i reče Mariji, majci njegovoj:

- *Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan - a i tebi će samoj mač probosti dušu - da se razotkriju namisli mnogih srdaca!*

A bijaše neka proročica Ana, kći Penuelova, iz plemena Ašerova, žena veoma odmakla u godinama. Nakon djevojaštva živjela je s mužem sedam godina, a sama kao udovica do osamdeset i četvrte. Nije napuštala Hrama, nego je postovima i molitvama danju i noću služila Bogu. Upravo u taj čas nadodeže. Hvalila je Boga i svima koji iščekivahu otkupljenje Jeruzalema pripovijedala o djetetu.

Kad obaviše sve prema Zakonu Gospodnjem, vratiše se u Galileju, u svoj grad Nazaret. A dijete je raslo, jačalo i napunjalo se mudrosti i milost je Božja bila na njemu.

Riječ Gospodnja

Svjećnica

Danas slavimo divan blagdan, 40. dan poslije Božića, blagdan prikazanja Gospodinova u hramu. Što se sve u tih 40 dana dogodilo? Blagdani i svečanosti su zaboravljeni, godina se sa svojim brigama i problemima, a i s radostima, zahuktala.

No, je li se dogodilo nešto novo, jesmo li postali malo bolji, možemo li reći: "Božić nije prošao pokraj mene bez traga, ono što sam želio, to je ostalo, nešto od mira na zemlji o kojem je bilo toliko govora za Božić?"

Ovaj datum, 2. veljače, nije neki posebni datum, ali u Novom zavjetu ima i za nas posebno značenje. Četrdeseti dan poslije rođenja morali su židovski roditelji po Zakonu prvorodjeno dijete prikazati Bogu, posvetiti Bogu. Tako se upravo dogodilo s malim Isusom kojega su Marija i Josip prikazali Bogu u Hramu.

Današnji se blagdan također naziva i Svjećnica i slavi se simbolom svjetla, blagoslovom svijeća.

Svijeće su prisutne u svim važnim trenucima našega vjerničkog života, život nam je praćen svijećom: svijetli pri svakom krštenju i pritom svećenik kaže: "Postao si svjetlo u Kristu, svagdje živi kao dijete svjetla." Kod prve pričesti djeca drže upaljene svijeće, svijeće su upaljene kod svete mise, na grobovima palimo svijeće.

Istočna crkva naziva ovaj blagdan: blagdan susreta. Susreću se dvije generacije: starac Šimun i Isus. Starac je ganut, smiren i radostan, susreo je Spasitelja, svjetlo svijeta, može biti sretan i

spokojan. To je svjetlo za kojim je čeznuo i živio, to će svjetlo mnoge obasjavati i donositi im spasenje.

Kao što priroda bez Sunca umire, tako i čovjekovo srce umire u tami, nitko ne želi živjeti u mraku koji unosi nesigurnost i strah.

Što ti želi poručiti ovaj blagdan? Želi te vratiti na tvoje krštenje, kad si bio donesen u hram, u crkvu, na trenutak kad je Krist-Svetlo, Sunce, zasjao u tvojem srcu. Što je ostalo od toga svjetla i plamička, koliko sam bio i jesam svjetlo svijeta, ovisi o tome koliko sam se trudio da bude sve više Krista u meni!

Nadalje, današnji blagdan u nama budi zahvalnost prema roditeljima, kumovima koji su nas prikazali Gospodinu i tako omogućili da Krist zasja u nama; budi zahvalnost prema tolikim naraštajima kršćana koji su nam predali svjetlo kao dar, a i dužnost da to Svetlo - Krista predamo mlađim generacijama. To je, mogli bismo reći, istinska, prava kršćanska štafeta.

I ovoga blagdana susreću se u tebi te duboke stvarnosti i istine naše vjere. Nemoj skrivati taj plamičak pod posudu. Krist kroz tebe i preko tebe i danas želi zasvijetliti mnogima koji u sebi nose maglu i tamu. Budi njihov svjetlonosha, njihova Svjećnica.

Stjepan Harjač

Opći uvod u Bibliju

Pristup Bibliji

Raznovremenost biblijskih knjiga

Biblija dakle nije odjednom nastala: ni kao zbirka, a ni pojedine knjige. Zato uz raznorodnost njezinih vrsta treba uzimati u obzir i raznovremenost njezinih knjiga, odnosno njihovih dijelova.

Počeci pismenosti dokumentirani su najstarijim biblijskim knjigama (Izl 37,14 i 34,28 o Mojsiju i Suci 8,14 o nekom mladiću) i tzv. Gezerskim kalendarom koji je, prema sudu arheologa, „školska zadaća“ dječaka Abije iz X st. pr. Kr.

Iz Biblije saznajemo da je u Izraelu vrlo rano postojala prava književnost - dakako, spočetka najviše sačuvana usmenom predajom, a onda i pismeno. Najstarije predaje koje su - nekoć usmeno prenošene - konačno našle mjesta u Bibliji, sežu u davna tisućljeća. Neki poetski fragmenti u starijim knjigama (npr. Br 21,14.27; Jš 10,13; 2 Sam 1,18), zatim neki juridički odlomci (npr. tzv. Knjiga Saveza u Izl 20,22-23,14 i „Deset zapovijedi“ u Izl 20 i Pnz 5) upućuju na veliku starost.

Jezgre - osobito povjesnih knjiga, koje izvješćuju o starim vremenima Izraela - sastavljene su za usmeno prenošenje: ritmom i posebnim poretkom riječi omogućuju pamćenje. Stručnjaci u tkivu povjesnih knjiga otkrivaju više ciklusa usredotočenih:

- a) na drevne osobe, graditelje povijesti (ciklus patrijarški, Mojsijev, sudački, Saulov...);
- b) na ključne događaje (ciklus izlaska, pustinje, sklapanja Saveza);
- c) na svetišta mesta (ciklus Beer Šebe, Šekema, Kadeša, Betela...) itd.

Književna aktivnost živnula bi u političkim i religioznim preporodima. Zato se kao predstavnici njezinih velikih epoha mogu označiti:

- Mojsije, XIII./XII. st.;
- 2. David i Salomon, X. st.;
- 3. djelovanje proroka, osobito Izaije, VIII. st.;
- 4. kralj Jošija i prorok Jeremija, VII./VI. st.;
- 5. Ezra i Nehemija s nizom malih proroka, V-IV st.;
- 6. doba Makabejskog otpora, II. st.;
- 7. novozavjetna književnost, naše I. stoljeće.

S tim u vezi treba upozoriti još na dva fenomena koja nisu svojstvena samo Bibliji nego se susreću i u drugim starim književnostima:

1. ne samo što Biblija nije nastala odjednom, nego se i u pojedinim njezinim knjigama može otkriti više slojeva;
2. zato se autorstvo pojedinih knjiga ne poklapa uvijek s našim suvremenim shvaćanjima autorstva.

Danas nijedan kvalificirani egzeget ne tvrdi da bi Mojsije, prema našem današnjem smislu autorstva, bio autor cijelog Petoknjižja, ili David većine psalama, ili Izajija cijele današnje Knjige Izajjine. Kako je onda stara židovska i kršćanska predaja, mogla te spise pripisati Mojsiju, odnosno Davidu ili Izajiji?

U starini je postojalo organsko i dinamičko shvaćanje autorstva, a ne - kao danas - individualno i statičko, što to znači?

Početni autor neke jezgre povijesti, odnosno zakona, pjesama, proročanstava - jezgre koja se usmeno ili pismeno prenosila - dao je knjizi ime i autoritet.

Očito je dakle Mojsije kao narodni vođa, organizator i zakonoša ostao u svijesti Izraela autor Petoknjižja, koje su stari Hebreji nazvali Tora - Zakon.

Velik dio psalama nosi Davidovo ime jer je on, prema Bibliji, organizator hramskog bogoštovlja i, dosljedno, svetog pjesništva i glazbe.

„Knjiga“ je, dakle, na neki način bila više svojina zajednice za koju je napisana i u kojoj se čuvala te sa zajednicom rasla:

njezina osnovna jezgra proširivala se novim dijelovima, a u svjetlu novih događaja i produbljenog razmišljanja čak se i modificirala dok nije poprimila definitivni oblik. Tako se slobodno može reći: SZ plod je duge predaje koja je vjerno prenošena i slobodno tumačena; vjernost i sloboda dva su temeljna zakona koja su odredila specifičnu formaciju zbirke SZ-a.

Suvremeni se bibličari nastoje našim kriterijima što više približiti tome da točno odrede starost pojedinih knjiga, odnosno njihovih dijelova, i da utvrde, prema našem današnjem shvaćanju autorstva, u kojem im je smislu autor onaj čije ime nose.

Zbog nedostatka povijesne dokumentacije kao i zbog razdaljenih vremena, nije lako za svaku knjigu Staroga zavjeta sa sigurnošću odrediti kad je konačno ustaljena. Općenito se smatra da je u tom odlučnu ulogu odigrala velika narodna, politička i religiozna obnova kojoj su nakon sužanjstva, dakle u V./IV.st., bili začetnici Ezra i Nehemija. Knjiga Sirahova, iz početka II st., nabrja gotovo cijeli kanon SZ-a. Kumranska otkrića potvrđuju koliko su pomno Židovi čuvali svoje svete knjige.

Dakako, za knjige NZ-a dokumentacija je mnogo dostupnija i u pogledu vremena postanka (sve su nastale unutar našeg I. st.) i u pogledu autora.

Prikazanje Gospodinovo u Hramu - Svijećnica

Blagdan Prikazanja Gospodinova slavi se 2. veljače, 40. dan nakon Božića kao spomen na događaj opisan u Lukinu evanđelju

Poštujući Mojsijev zakon, Marija i Josip donijeli su Isusa u hram. Marija je pritom predala i žrtvu za svoje „očišćenje“ i otkupninu za svoga Prvorodenca.

U Knjizi izlaska (13,2) Bog je zapovjedio: "Meni posvetite svakoga prvorodenca!" Prvorodenac se morao donijeti pred Gospodina (Izl 13, 12) i otkupiti za pet srebrenih šekela (Br 18,16)

Mojsijev zakon predviđao je vrijeme čišćenja za rodilju. Poslije poroda žena je bila „nečista“ sedam dana kao poslije mjesecnog ciklusa. Osmog dana dječaci su obrezivani. Iza dječakova obrezanja, žena se „čistila“ joj 33 dana (40 dana od poroda). Nakon rođenja djevojčice očišćenje je bilo dvostruko dulje. U to vrijeme nije smjela dolaziti u Hram ili dotaknuti nešto sveto.

Po isteku tog vremena, žena je za „očišćenje“ prinosila jednogodišnje janje kao žrtvu paljenicu i jednog goluba ili grlicu kao žrtvu okajnicu. Ako obitelj nije bila imućna, propis je nalagao da se prinesu dva golubića ili dvije grlice, jedno za žrtvu paljenicu, drugo za okajnicu (usp. Lev 12). Za one najsiromašnije bilo je dovoljno prinijeti snopić žita.

Prinošenje žrtve bila je redovita pojava u drevnim bliskoistočnim religijama. Izrael je imao, čini se, mnoge žrtvene obrede i shvaćanja sroдna onima svojih susjeda, no njihovi se običaji čvrsto uklapaju u nacrt Božje objave na Sinaju. Postupci navedeni u Levitskom zakoniku prepostavljaju svetište, žrtvenik i službeno svećenstvo, iako povijest vršenja i razvoj tih obreda ostaju nejasni.

Žrtve

Žrtva paljenica

Posebnost ovog žrtvovanja je spaljivanje cijele životinje. Smisao hebrejskog naziva ove žrtve je „uzdizati se« a vrlo je čest izraz „Jahvi na ugodan miris“. Ta dva pojma povezana zajedno ukazuju na to da žrtva paljenica simbolizira vjernikov izraz poštovanja i potpunog predanja Bogu. Polaganjem ruku na životinju on se potpuno poistovjetio sa žrtvom. Žrtva ga je morala nešto koštati - jedno grlo od krupne ili sitne stoke (siromašni su smjeli prinijeti pticu) i ono je moralno biti najbolje - „muško bez mane«.

Žrtve okajnice i naknadnice

Za obje žrtve postupak je sličan i teško je točno odrediti neku razliku među njima. Možda je žrtva okajnica vezana uz kršenje Božjih naredaba, dok je žrtva naknadnica, budući da povlači pitanje nadoknade, vezana uz situacije u kojima je došlo do uvrede ili nanošenja zla drugoj osobi. Obje žrtve izražavaju potrebu da objektivno pristupi grijehu i naglašavaju važnost upotrebe krvi. Oba prinosa odnose se na nemamjerno ili neotklonjivo kršenje Zakona. Zbog toga „grijeh“ u tim kontekstima ima često sasvim obredno značenje - kao što je to i u slučaju prinošenja žrtve okajnice nakon poroda. U tom slučaju prinosilac ostvaruje žrtvom ponovno puno zajedništvo sa svetom zajednicom.

U različitim dijelovima Biblije govori se da sve te žrtve „okajavaju“ - prekrivaju grijeh - jasno ukazujući na to da svaki oblik bogosluženja treba shvatiti u okviru Božje milosti koja prašta.

Svjećnica

Prvi spomen ovoga blagdana potječe iz Jeruzalema s kraja IV. stoljeća

Slavio se 14. veljače, 40 dana nakon Bogojavljenja, tadašnjeg blagdana Isusova rođenja. Slavlje je počinjalo procesijom svjetla, a završavalo euharistijskim slavljem. U V. stoljeću postoji i Blagdan susreta s procesijom svjetla kojim se slavi prvi Isusov dolazak u Hram i susret sa Šimunom i Anom.

U isto vrijeme u Rimu je slavljen blagdan s procesijom svjetla 40. dan nakon Božića. Procesija svjetla trebala je odvratiti kršćane od poganske procesije pomirenja. To je procesiji svjetla dalo pokornički karakter koji se u liturgiji održao do 1960.

Do 1969., blagdan se zvao Očišćenje Blažene Djevice i posvećen je Majci Božjoj. Nakon toga blagdan je dobio ime Prikazanje Gospodinovo iz čega je jasno da je to Gospodnji blagdan.

Po blagoslovu i procesiji sa svijećama, u hrvatskom narodu ustalio se naziv Svjećnica, Kandalora, Kalandora, po latinskom candela, Candelora - svijeća, Svjećnica. Obred blagoslova i nošenja svjetla nastao je jer je starac Šimun Isusa nazvao: „Svetlost na prosvjetljenje narodâ“ (Lk 2,32). Blagoslov svijeća obavlja se prije mise. Može biti izvan crkve, nakon čega slijedi procesija uz pjevanje Šimunova hvalospjeva, ili po dolasku svećenika na oltar bez procesije.

Priredio V.B.

Tekst o žrtvama: Biblijski priručnik, mala enciklopedija, Duhovna stvarnost, Zagreb, 1989. str. 174-175

Mali vjeronaučni leksikon

Kajanje

Kajanje, čin kojim grješnik očituje svoju odluku da napusti grijeh i da se obrati Bogu. Izražava unutarnje stanje obraćenja, koje je uvjet za postizanje spasenja. Kajanje dolazi na poticaj Duha Svetoga koji u grješniku budi „bol i žaljenje za počinjeni grijeh te odluku ne griješiti više“. Pritom se očituje postupnost i različitost motivova. Na početku grješnika potiče početna vjera, što dolazi iz straha, koja preko nade i iskrena kajanja prelazi u ljubav prema Bogu radi njega samoga.

Skolastička teologija razlikuje savršeno kajanje (*contritio*) od nesavršenog kajhnja (*atritio*). Prema crkvenom nauku, sakramentu pomirenja dostatno je nesavršeno kajanje kako bi se postiglo oproštenje grijeha. Savršeno kajanje, nošeno ljubavlju prema Bogu radi njega samoga, pomiruje čovjeka s Bogom već prije primanja sakramenta. Ono uključuje i želju za sakramentom.

U biblijskom hebrejskom, ideju pokajanja opisuju dva glagola: שׁוֹב šuv (vratiti) i נִחַם nicham (osjećati žalost).

Jedan od ključnih opisa pokajanja u Novom zavjetu je parabola o razmetnom sinu koja se može naći u Evanđelju po Luki.

Kajfa

Kajfa, puno ime Josip Kajfa, hebrejski: יְהוָה בֶּן קַיָּפָא, Josip bar Kajafa; grčki, Καϊάφας, Kajafas, židovski veliki svećenik, od oko 18. do 36. ili 37. godine poslije Krista. U Novom zavjetu poznat kao Kajfa. Pripadao je sljedbi saduceja koja nije vjerovala u uskrsnuće od mrtvih. Prema rimskom povjesničaru Josipu Flaviju, za velikog svećenika postavio ga je Valerio Grato 18. godine, a smijenio Vitelio 36. Bio je oženjen s kćeri Ane, velikog svećenika (od 6. do 15. godine). Ana je ostao stvarni nositelj autoriteta, kojeg je vršio preko svojih pet sinova i Kajfe. Činjenica da je Kajfa tako dugo bio veliki svećenik pokazuje da je održavao dobre odnose s rimskom upravom i Poncijem Pilatom. U spisima Josipa Flavija spominju se razne prigode kada je Pilat vrijedao vjerski i narodni identitet Židova. Mnogi Židovi su prosvjedovali protiv toga, ali ne i Kajfa, što dokazuje njihove dobre odnose. Taj se stav vidi i u evanđeljima kada se govori o Isusovu suđenju i smrti. Evanđelja govore da su se svećenički glavari složili da će predati Isusa Pilatu.

U njegovo vrijeme djelovao je Ivan Krstitelj (od 27. do početka 29. g. po. Kr.).

Nakon Isusove smrti proganjao je Isusove učenike Petra, Ivana i Stjepana, a Savlu (kasnije Pavlu) dao je punomoć za uhićenje kršćana u Damasku.

28. vojno-policjsko hodočašće u Lourdes

12. - 19. svibnja 2020.

Najvažnije obavijesti

Cijena smještaja u hotelu:

2.350,00 kuna - (uključeno: 4 puna pansiona, 1 polupansion, zajednička fotografija, boravišna pristojba, putno zdravstveno osiguranje, akreditacija i službena oznaka 60. PMI-a).

Mogućnost doplate za jednokrevetnu sobu: 800,00 kuna po osobi

Cijena smještaja u vojnem kampu - taboru:

850,00 kuna

Boravak u vojnem kampu - taboru je isključivo u odori.

U kampu je smještaj u šatorima, pa hodočasnici moraju ponijeti ručnike, vreću za spavanje, pokrivač i manji jastuk.

Na hodočašće se mogu prijaviti djelatnici MUP-a RH i članovi njihove uže obitelji (supruga/suprug, djeca starija od 15 godina, roditelji, braća, sestre).

Prema suglasnosti ministra unutarnjih poslova hodočasnici, **djelatnici MUP-a RH, imaju pravo na plaćene slobodne dane, bez dnevница, u razdoblju od 11. do 20. svibnja 2020. godine.**

Prijevoz hodočasnika do Zagreba i iz Zagreba organiziraju Policijske uprave, osim za djelatnike MUP-a sjedište, Ravnateljstva policije, Policijske akademije i PU zagrebačke.

Na hodočašće se putuje u civilnoj odjeći, a policijski službenici moraju ponijeti odoru (bez oružja).

U slučaju odustajanja od putovanja potrebno je odmah obavijestiti Samostalnu službu za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH. Vojni ordinarijat osigurava povrat 80% uplaćenog iznosa odjave pristigle do 7. travnja 2020. Opravdane zamjene prijavljenih hodočasnika moguće su samo uz odobrenje odgovornih osoba u Vojnom ordinarijatu.

Ostale informacije mogu se dobiti u Samostalnoj službi za suradnju s Vojnim ordinarijatom u Republici Hrvatskoj, na

tel.: (01) 2426-525 (spec.: 26 525) ili na

www.Vojni-ordinariat.hr

NAŠI POKOJNI

IVAN URŠIĆ,

MUP, Zagreb, 3. veljače 1993.

MIROSLAV FABEČIĆ,

PU zagrebačka, Velebit, 3.veljače 1993.

SLAVKO KRZNARIĆ,

PU primorsko - goranska, Ogulin, 6. veljače 1992.

GORAN JURATOVAC,

PU zagrebačka, Zagreb, 6. veljače 1992.

ANTON PLEŠA,

PU ličko - senjska, Velebit, 7.veljače 1993.

IVAN CAPAN,

PU zagrebačka, Zagreb, 7.veljače 1994.

PERO ĐUKIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Sisak, 8. veljače 1994.

POČIVALI U MIRU!